

[Wilhelm]

rens besvarelse selvfølgelig ikke kunne være udtømmende, så jeg håber stadig væk, at ressortministrene er parate til at gå ind i den mere konkrete diskussion om delområderne.

Baggrunden for indvandrernes tilstedeværelse er, som jeg sagde i begrundelsen for forespørgslen, at de er blevet kaldt hertil. Man har endda haft hvervekontorer i de forskellige lande, og der er som sagt ikke givet én eneste opholds- og arbejdstilladelse første gang til det første familiemedlem, uden at der lå et ansættelsesbrev fra en dansk virksomhed, hvor man krævede ret til at importere denne arbejdskraft og samtidig attesterede, at man ikke kunne få dansk arbejdskraft til jobbet. Det er baggrunden, og det kan ikke gentages for tit, i betragtning af, at man har bildt det meste af befolkningen ind, at indvandrerne sådan har kunnet snige sig ind over grænsen, og at de gør det af 117 andre grunde.

Statsministeren har gentagne gange talt om stoppet i 1973. Ja, i virkeligheden kom indvandrerstoppet jo i 1970, og siden da har der kun været det par kvotaordninger, og selv de blev totalt standset i 1973. Der har altså faktisk været et indvandringsstop siden 1970 bortset fra familiesammenføringerne og de par kvotaordninger, jeg lige nævnte, og det betyder, at så at sige alle udlændinge her i landet, der er kommet ind under de betingelser, altså bortset fra de senere flygtningekvoter, har en meget lang tilknytning til landet; de allerfleste har en tilknytning på over 6-8 år. Baggrunden for stoppet var den diskussion, der var om indvandringsproblematikken i 1969-70, bl. a. den udmærkede argumentation, som DASF, hvis formand dengang var en vis Anker Jørgensen, lagde frem i en pjece fra efteråret 1970, og hvor man krævede som betingelse for fortsat at efterkomme virksomhedernes krav om fremmed arbejdskraft, at der blev oprettet og gennemført en egentlig indvandrerpolitik, altså ikke bare regler for, hvem der kunne komme over grænsen, men også en politik for dem, som var indvandret, med hensyn til videreuddannelse, med hensyn til sprogkundskaber, med hensyn til undervisning af deres børn, med hensyn til boligforhold og en masse andre ting.

Det blev ikke til noget. Det blev kun til et midlertidigt indvandringsstop, og det kom altså i 1970; midlertidigt, sagde man, fordi

man nu ville kigge på indvandrerpolitikken, men den fik man faktisk aldrig kigget på.

Siden havde vi så, jeg tror, det var i 1972, en forespørgsel eller noget i den retning fra SF, hvor man tilstræbte det samme, og hvor der heller ikke rigtig skete noget, bortset fra betænkningen fra 1973-udvalget, som kom i 1975. Men konklusionen på det hele er altså, at vi nu har en befolkningsgruppe, som vi må erkende er blivende.

Langt størsteparten af de indvandrere, vi fik i den periode, må nu betegnes som og i hvert fald behandles som en blivende befolkningsgruppe, hvis de selv ønsker det. Derfor er det – det var det jo under alle omstændigheder, men ikke mindre på den baggrund – utåleligt og konfliktskabende med de mange fordomme, som der gives alt for frit løb for. Der er gjort meget for at spille på og udbrede fordommene – og jeg er glad for, at statsministeren dementerede og tog afstand fra både misbruget og de mindre smagfulde bemærkninger, der har været – men vi må jo nok samtidig konstatere, at der i alle disse år har været gjort meget lidt for at imødegå fordommene, at der i radio og TV, ja, i oplysningsvirksomheden i det hele taget, har været gjort fantastisk lidt for at imødegå de forkerte beskyldninger og disse fordomme, der har gjort sig gældende med hensyn til indvandrerne og udlændingene i det hele taget.

Når man fra det konservative folkepartis formand er kommet så langt som til at tale om, at de inficerer vores børn og unge, skal jeg undlade at sige, hvad det bringer mindelser om, og nøjes med at sige, at jeg går ud fra, det selv hos lidt mere anstændige medlemmer af den konservative gruppe må vække ubehag, at man går så langt i konkurrencen med andre dele af højrefløjen.

Der er grund til at imødegå de forskellige misopfattelser og fordomme: der har ikke været mulighed nogen sinde for at komme her til landet for at nasse, som det populært hedder. Hverken med hensyn til opholds- og arbejdstilladelse eller med hensyn til skatteforhold, sociale forhold og sundhedsforhold har der nogen sinde været denne mulighed, og der findes ikke noget som helst belæg for, at det skulle have været et motiv. Ikke desto mindre kører den slags antydninger og beskyldninger og insinuationer og det, der er værre, jo fremdeles og ikke kun derude på den politiske højrefløj: vi har et grimt eksem-